

Samo smehljala se je; tako kot se smehljajo tisti, ki nimajo ne staršev, ne ljubih, ne sebe; z velikimi očmi, ki so že prestale vso grozo smrti, s srcem, ki je napravilo račun, gredo še zadnjo pot; spotoma ne pogledajo nikogar več.

Na mestu izvojuje še zadnji boj z nagonom, ki hoče, da telo živi; deklica krikne, ko da jo je kdo sunil; vrtinec vsega, kar se je zgodilo, lepih minut in težkih ur, jo pogoltne...

Vse je končano. Samo še ljudje prihitijo, križajo roke, zdravnik konstatira smrt, časopisi poročajo, dopisnik dobi deset vinarjev od vrste. Pozabljeno je.

Joško, ta dobri, otroški Joško, pa je vzel papir, zrezal ga v večjo obliko pisemskega papirja, prepisal »pismo nesrečnega dekleta« in pristavil to-le:

»Prišla je, sirota, iskala me je in ni me našla. Zvečer me je nekaj vleklo, da sem moral iti proti dolenjskemu kolodvoru. Zagledal sem gručo ljudi, ki je zrla v Gruberjev kanal. Ljudje so dejali, da je skočila v kanal deklica z vzklikom: »Z Bogom,

Joško! Na svidenje tam gori!« Potegnili so jo iz vode — bila je že mrtva. Videl sem jo, klical sem jo, pa se ni oglasila. Vrgel sem se na njeno truplo in jokal — — —«

Mladenič je znal pisati lepe besede, morda se niti ni lagal in celo jokati ga ni bilo sram. Na koncu je bil napisal še nekaj besed, ki jih ne bom ponavljal. Mladega človeka ni bilo sram, napisati jih in jih prinesiti tujcu, da mu jih natisne.

Danes, dne dvaindvajsetega maja v letu devetnajststodevetnajstem je bil že drugič pri meni. Nekoliko manj plašen in ponižen. Prinesel mi je nov prepis, sličen prvemu, na koncu pa so bile s svinčnikom zapisane besede:

»Bog ji daj mir in pokoj! Odpustil sem ji vse!« —

Jaz se pa vselej zbojim, kadarkoli srečam v noči senco v drevoredu. Jaz še danes čutim mrzlo, mrtvo roko utopljenke, ki drsa po papirju in piše zadnje besede, svojo edino oporoko pred smrtjo. Jaz vselej vztrepetam, kadar kdo plaho potrka na vrata.

Ljubavne pesmi.

Sestanek.

Pst, čuj! Iz gaja smeh doni.

Objamem te, ko mesečina —

gore oči, ko mesec v jezeri.

Ti huda si? Z menoj nič več v ta gaj?

Ah, pač! Čuj, ptiček poje — vzemi — — daj — —

hi hi! — poljubček zdaj — —

Čin - či, čin - či!

Pst! Nekdo v grmovju gostoli.

Če dva čebljata, kakor jaz in ti,

če rada se imata — —

in če je ptiček, ki žgoli,

in če poljubčke šteje — hi hi hi — —

Čin - či, čin - či!